

яваха да бѣдять веднага отведени при властелитѣ. Носели имъ важна вѣсть. И цененъ даръ.

Остриятъ взоръ на Бѣлгуна проследи съ внимание всѣко движение на новодошлитъ, докато гоститѣ отъ Долна земя полека и старателно отвиваха отъ многобройнитѣ му завивки скѣпия подаръкъ, разказвайки съ моренъ дѣхъ, пресѣкнати слова:

— Отъ Драчъ избѣгахме въ Охридъ, а отъ тамъ въ Солунъ. Ала когато разбрахме, че норманитѣ ще обсадятъ силната твърдиня, решихме да се завърнемъ отново въ Горна земя. Знаехме, чувахме, че тукъ, при васъ, е гнѣздото на бунта. И дойдохме да ви предложимъ помощта си. Въ цѣла Долна земя се пѣе пѣсенъта за братията Асѣнь и Тодоръ... Вие ще бѣдете наши вождове и царе!

— Отъ чий родъ сте, млади момци? — попита любезно Тодоръ.

— Отъ рода на войводата Ивацъ...

— На витяза отъ планината Томоръ? — възкликна зарадвавъ Асѣнь. — Радвамъ се отъ сърдце!

Изведнажъ той побледнѣ, млѣкна, загледанъ въ иконата, която двамата бѣжанци отвиха отъ последната покривка и я вдигнаха високо, къмъ свѣтлината на боринитѣ.

— Решихме, като избѣгаме, да вземемъ съ себе си и чудотворната икона на Свети Димитра Солунски. Да не я оставяме въ рѣцетѣ на врага, да не напушаме града, безъ да сме спасили най-ценната му украса. Даряваме я на твоя градъ, княже Асѣне, водачо нашъ... И нека чудотворецътъ помогне на дѣлото ти...

Бѣлгунъ полека колѣнничи, затвори очи, вдигна рѣще къмъ лика на добропобедника Димитъръ, позова съ горещъ шепотъ:

— Ти дойде... Както бѣше обещахъ... Настава вече великиятъ часъ. Благослови ме... Благослови орѣжжето ми...